צוויי געפילן ביים געזעגענען זיך

א קוזינעס גוטע נייעס און א שמייכל וואס דערציילט נישט אלעס

פארן עלטער 9-12

© 2026 Nussbaum Mind

קאפיטל 1: דער נייער פענצטער

רבקי'ס קוזינע חני ציט זיך מיט איר משפחה אין אן אנדער שטאט.

חני האט געברענגט א צייכענונג פון איר נייעם צימער. עס האט א ברייטן פענצטער, א פאליצע פאר ביכער און פלאץ פאר דעם קליינעם שרייבטישל וואס זי האט ליב.

'די שולע איז נאנט צו אונזער הויז,' זאגט חני. 'מאמי האט מיר געוויזן דעם הויף.'

רבקי קוקט גוט אויף דער צייכענונג. זי איז פריילעך אז חני וועט האבן א פלאץ וואס געפעלט איר.

זי טראכט אויך וועגן זייערע פאפירענע פאפעס זונטאג און די וויצן וואס זיי פארשטייען מיט נאר א האלבן זאץ.

דער נייער פענצטער איז שיין. דער ווייטער וועג איז נישט.

קאפיטל 2: דער אומריכטיגער שמייכל

ביים משפחה־געזעגענונג שמייכלט רבקי יעדעס מאל איינער רעדט וועגן דעם נייעם הויז.

'דו ביסט זיכער זייער פריילעך פאר חני,' זאגט א מומע.

רבקי שאקלט מיטן קאפ.

דערנאך בעט חני איר צו העלפן אויסקלויבן א פלאץ פאר אירע פאפעס אינעם קעסטל צום איבערציען.

'דו קענסט עס טון,' זאגט רבקי.

חני קוקט מיט וואונדער. געוועגליך סדרן זיי אלץ אויס די פאפעס צוזאמען.

רבקי גייט צום קיך־טיר. מאמי איז דארט מיט איר געוועגליכן טיכל און לייגט ריינע טעלערס אויף א טאץ.

'איך וויל נישט פארדארבן איר גוטע נייעס,' שעפטשע רבקי.

קאפיטל 3: מער פון איין ענטפער

מאמי לייגט אראפ דעם טאץ.

'וואס וואלט עס פארדארבן?'

'אויב איך זאג אז איך בין טרויעריג, וועט זי מיינען אז איך וויל נישט אז דער נייער פלאץ זאל איר געפעלן.'

'ווילסטו אז עס זאל איר געפעלן?'

'יא.'

'און וועסטו זיך בענקען נאך איר?'

רבקי שאקלט נאכאמאל מיטן קאפ. דער ענטפער שפירט זיך אנדערש פון דאס ערשטע מאל.

'ביידע קענען זיין אמת,' זאגט מאמי. 'דו דארפסט נישט לאזן איין געפיל ארויסשטופן דאס אנדערע.'

רבקי שטייט שטיל א מאמענט. זי איז צופרידן מיטן צימער און טרויעריג וועגן ווייניגער באזוכן. זאגן ביידע מאכט נישט חני'ס געלעגנהייט שלעכט.

קאפיטל 4: לעבן דעם קעסטל

חני וויקלט איין די פאפירענע פאפעס אין א ריינעם בלאט צייכענ־פאפיר.

רבקי זעצט זיך לעבן איר.

'איך בין פרייליך אז דו האסט ליב דיין נייעם צימער,' זאגט זי. 'איך וועל זיך בענקען נאך טון דאס צוזאמען מיט דיר.'

חני'ס הענט האלטן זיך אפ.

'איך אויך.'

'אבער דו האסט געקלונגען אזוי פרייליך.'

'איך בין פרייליך.' חני שמייכלט אביסל. 'איך זארג זיך אויך אז איך קען נאך נישט די מיידלעך.'

יעצט זענען דא מער פון צוויי געפילן לעבן דעם קעסטל.

זיי דארפן נישט לעזן יעדן איינעם איידער מען פאקט איין די פאפעס.

קאפיטל 5: עפעס וואס קען מיטפארן

צוזאמען קלויבן זיי אויס א באליבטע פאפע פאר יעדע קוזינע צו האלטן. חני'ס פאפע טראגט א בלויען פאפירענעם מאנטל. רבקי'ס טראגט א גרינעם.

זייערע מאמעס זענען מסכים אז די מיידלעך קענען שיקן צייכענונגען דורך דער משפחה'ס פאסט און פלאנירן באזוכן ווען די דערוואקסענע קענען עס איינארדענען. קיינער זאגט נישט צו יעדן זונטאג.

אויף דער הינטערזייט פון א צייכענונג שרייבט רבקי: 'איך וויל הערן וועגן דיין נייעם פענצטער.'

אונטער דעם לייגט זי צו: 'און איך וועל זיך בענקען נאך דיר ביי אונזער אלטן טיש.'

דאס געזעגענען זיך איז נאך אלץ טרויעריג. חני'ס גוטע נייעס איז נאך אלץ גוט.

ווען דער קעסטל איז פארמאכט, העלפט רבקי מיט מאמי טראגן א לייכטן זעקל צום ארייננגאנג. דערנאך נעמט זי ארום איר קוזינע צו געזעגענען זיך.

דאס מאל דארף איר שמייכל נישט אלעס זאגן.